

Arrest

nr. 244 011 van 13 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 november 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 november 2020 tot terughrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart uit Kameroen afkomstig te zijn en geboren te zijn op 19 juni 1997.

Op 12 juli 2018 vraagt de verzoekende partij een visum lang verblijf aan om in België te komen studeren. Op 5 september 2018 wordt een beslissing tot weigering van afgifte van een visum genomen.

Op 13 mei 2019 vraagt de verzoekende partij opnieuw een visum lang verblijf aan om in België te komen studeren. Op 18 juli 2019 wordt een beslissing tot weigering van afgifte van een visum genomen.

Op 31 juli 2020 vraagt de verzoekende partij opnieuw een visum lang verblijf aan om in België te komen studeren. Op 28 oktober 2020 verkreeg de verzoekende partij een visum type D op grond van de artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals ter terechtzitting door de partijen werd bevestigd. De geldigheid werd beperkt tot de duur van de opleiding aan het 'Ifcad'.

Op 2 november 2020 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Douala (Kameroen) op de luchthaven van Brussel Nationaal. Zij is op dat moment in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D.

Op 2 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terughouding. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Op 02.11.2020 om 06:29 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel National Airport, werd door ondergetekende

de mevrouw :

naam [N. T.] voornaam [M.]

geboren op 19.06.1997 te Douala geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...]

houder van het document Paspoort nummer [...] afgegeven te Douala op : 27.03.2018

houder van het visum nr. [...] van het type D afgegeven door Ambassade de Belgique à Yaounde geldig van 29.10.2020 tot 29.10.2021

voor een duur van 365 dagen, met het oog op : BNL1 B3 +IFCAD

afkomstig uit Douala met SN372 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een D visum als student. Ze overhandigt een tenlastenneming van een Portugese onderdaan die woonachtig is in Luxemburg. Ze kan geen gedetailleerde informatie verschaffen omtrent de geplande studies, aangezien alles voor haar werd geregeld door een zekere [F. R.]. Ze weet evenmin waar ze zal verblijven; ze zegt dat ze op kot zal verblijven, doch de instelling aan dewelke ze moet studeren, zou dit volgens haar moeten regelen. Ze was verondersteld om de lessen van Frans aan te vatten op 01/09/2020. Ze bied zich 2 maanden na de geplande aanvangsdatum aan zonder enige toelating van het IFCAD om zich op een latere datum aan te bieden. Op basis van de vergaarde informatie is er een sterk vermoeden dat betrokkene haar Belgisch D-visum voor studies misbruikt om feitelijk in het kader van een gezinshereniging naar België af te reizen.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet betwist wordt door de verwerende partij, is derhalve aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 58, 59 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste appreciatiefout begaan werd.

De verzoekende partij betoogt dat ze houder is van een visum type D (lang verblijf) uitgereikt in het kader van studies aan het Ifcad in toepassing van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Het visum werd haar vijf dagen voor haar vertrek naar België uitgereikt. De verzoekende partij benadrukt dat haar het visum uitgereikt werd omdat uit het geheel van de documenten bleek dat ze zich had ingeschreven voor een voorbereidend jaar Frans aan het Ifcad om daarna studies ontwikkelingssamenwerking te starten. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze een tenlasteneming heeft voorgelegd. De verzoekende partij meent dat de verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet correct is in de bestreden beslissing, daar ze in het bezit is van alle documenten zoals vereist door artikel 58 van de Vreemdelingenwet. De overweging uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet meer op zinvolle wijze met de Franse taalcursussen bij de Ifcad kan beginnen

daar de lessen op 1 september 2020 gestart zijn, moet los van de in artikel 3 van voornoemde wet neergelegde documentatievereiste gezien worden. Immers heeft de verwerende partij op 28 oktober 2020 een studievizum voor verblijf van langere duur uitgereikt aan de verzoekende partij waardoor de verwerende partij reeds geoordeeld heeft dat het certificaat van voorinschrijving van de Ifcad geldig was en dat er geen bijkomende garantie nodig was met betrekking tot de termijn voor indiening.

De verwerende partij kan zich heden niet op de documentvereiste van artikel 3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet beroepen om haar eerdere beslissing tot toekenning van het visum krachtens de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet terug te draaien en aldus het gewettigd vertrouwen van de verzoekende partij te schenden.

Indien de werkelijke reden voor het nemen van de bestreden maatregel de wens van de verwerende partij is om de geldigheid van het door de school afgegeven voorinschrijvingsbewijs te herzien, artikel 3, lid 1, punt 3, van de Vreemdelingenwet niet kan dienen als rechtsgrondslag voor de rechtvaardiging van een dergelijke beslissing. Indien de verwerende partij toch nog het visum wou intrekken, dan diende zij de wettelijke voorwaarden voor de intrekking van een administratieve handeling in acht te nemen, maar dat is niet gebeurd.

De verzoekende partij benadrukt dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing, namelijk de verwijzing naar artikel 3, lid 1, punt 3, eerste alinea, van de Vreemdelingenwet, irrelevant is met betrekking tot de feitelijke motivering ervan, namelijk het argument dat verzoekster het jaar niet meer op zinvolle wijze kan beginnen. Ook is de feitelijke motivering, namelijk de late aankomst van verzoekster in verband met het begin van het schooljaar in strijd met de beslissing van de verwerende partij zelf om het visum af te geven op 28 oktober 2020. De verzoekende partij is derhalve van mening dat de genomen beslissing onvoldoende is gemotiveerd. Bovendien zijn de beginselen van voorzienbaarheid en rechtszekerheid geschonden, aangezien verzoekster van mening is dat zij is misleid door de verwerende partij die ondanks haar besluit om het visum vijf dagen later af te geven, haar besluit zo snel heeft willen terugdraaien dat zij het Belgische grondgebied dient te verlaten. Tot slot stelt de verzoekende partij dat gelet op de stukken die ze aan haar verzoekschrift voegt, de feitelijke grond dat zij te laat is aangekomen, in strijd is met de werkelijkheid.

In het tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat ze de vereiste tenlasteneming voorgelegd heeft bij haar visumaanvraag. De verzoekende partij vervolgt dat geen enkele wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling de overlegging verbiedt van een verbintenis tot tenlasteneming door een onderdaan van een andere lidstaat en/of die in een andere lidstaat woonachtig is, als bewijs van voldoende middelen van bestaan. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar de informatie vermeld op de website van de verwerende partij met betrekking tot borgstellers die in een derde land wonen. De verzoekende partij concludeert dat deze grond van de bestreden beslissing dus niet relevant of adequaat is en op geen enkele wijze kan dienen als rechtvaardiging voor een beslissing tot terugrijding, genomen krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat ze wel degelijk de bedoeling heeft om in België te studeren. De verzoekende partij betoogt dat indien men aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet voldoet men in België mag verblijven om te studeren. Op grond van deze bepaling is de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde dus een gebonden bevoegdheid, die haar verplicht dit recht te erkennen zodra de vreemdeling voldoet aan de restrictieve voorwaarden voor de toepassing ervan, maar ook in overeenstemming met het doel zelf van de aanvraag zoals voorzien door de wetgever, namelijk dat van *"een vreemdeling die in België hoger onderwijs wenst te volgen of een voorbereidend jaar voor hoger onderwijs in België wenst te volgen"*. Uit deze bepaling blijkt dus duidelijk dat de administratieve overheid verplicht is een studievizum toe te kennen zodra de aanvrager de vereiste documenten heeft ingediend en de administratie in voorkomend geval heeft kunnen nagaan of de aanvrager bereid is om in België hoger onderwijs te volgen of om een voorbereidend jaar voor hoger onderwijs te volgen.

In de onderhavige zaak staat vast dat de verwerende partij de bereidheid van de verzoekende partij om een voorbereidend jaar voor het hoger onderwijs in België te volgen, heeft geverifieerd vóór haar beslissing om het visum af te geven op 28 oktober 2020. In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat, tenzij deze beslissing uitdrukkelijk wordt ingetrokken onder voorbehoud van de naleving van de toepasselijke wettelijke voorwaarden - een situatie die verschilt van de hier aan de orde zijnde - de verwerende partij niet zonder meer kan terugkomen op de beoordeling die ze gemaakt heeft van het

doel van de verzoekende partij om een voorbereidend jaar in België te volgen onder het voorwendsel dat ze bij aankomst in België de controle kan uitvoeren over het doel van de reis bij de grensovergang.

De verzoekende partij vervolgt dat zij er in de bestreden beslissing van verdacht wordt misbruik te maken van de procedure met het oog op gezinshereniging, doch nalaat te preciseren met wie de verzoekende partij gezinshereniging beoogt. Bij gebrek aan duidelijkheid op dit punt kan de verzoekende partij, net als de Raad, niet nagaan of het bestuursorgaan geen kennelijke beoordelingsfout begaan heeft. Meer subsidiair, ervan uitgaande dat de Raad in het administratieve dossier bewijzen kan vinden ter ondersteuning van de insinuatie dat de procedure werd misbruikt voor gezinshereniging, kan uit de beslissing om een visum af te geven nog steeds worden afgeleid dat de verwerende partij had geoordeeld dat dit vermoeden in feite niet ernstig genoeg was om een weigering van het visum op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen. Ter herinnering, de controle van de Dienst Vreemdelingenzaken op de bereidheid van de buitenlandse student om in België te komen studeren is slechts marginaal, aangezien de bevoegdheid van de minister of zijn afgevaardigde een gebonden bevoegdheid is.

2.3.3. De verwerende partij betoogt dat de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de consulaire diensten of ambassade, de grenscontrole-instanties niet belet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat de verzoekende partij niet te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hierna verwijst de verwerende partij naar artikel 30 van de Visumcode. Ze benadrukt dat ze over een discretionaire bevoegdheid beschikt inzake de beoordeling van het reisdoel en de invulling van de visumvoorwaarden. De verwerende partij citeert de motieven van de bestreden beslissing om dan te concluderen dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met geen enkel begin van bewijs weerlegt. De verwerende partij stelt dat ze degelijk uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld. De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen met welke elementen zij geen rekening heeft gehouden.

2.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toegepaste wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]”

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij in het bezit is van een paspoort met daarin een geldig visum dat werd afgeleverd met het oog op het volgen van een opleiding die wordt georganiseerd door 'Ifcad'. Dit staat er, zoals de verwerende partij terecht stelt, niet aan in de weg dat haar alsnog de toegang kan worden geweigerd op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, in overweging genomen dat:

- de verzoekende partij reist met een D visum als student
- ze een tenlastenneming overhandigt van een Portugese onderdaan die woonachtig is in Luxemburg
- ze geen gedetailleerde informatie verschaft omtrent de geplande studies, daar alles door een zekere F.R. werd georganiseerd
- ze niet weet waar ze zal verblijven, doch verklaart ze dat ze op kot zou moeten verblijven en dat de instelling waar ze zou studeren dit allemaal zou regelen voor haar
- ze verondersteld was op 1 september 2020 te starten, maar zich twee maanden later aanbiedt zonder enige toelating van Ifcad om zich op een latere datum aan te bieden
- op basis van de vergaarde informatie een sterk vermoeden bestaat dat de verzoekende partij haar visum type D misbruikt om eigenlijk haar gezin te vervoegen.

Uit de vragenlijst 'horen' van 2 november 2020 die om 11 uur 20 werd ingevuld blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze een kind heeft dat in Namen verblijft. Ze geeft het adres en het telefoonnummer van het kind op. Uit deze vragenlijst blijkt niet welke specifieke vragen over haar studies gesteld werden. Uit het verslag van de grensinspectie, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het volgende: *"Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :*

Betrokkene verklaart voor de eerste keer naar België te komen in het kader van studies: ze wil een 'année préparatoire' volgen aan het IFCAD.

'Un frère' namens [F. R.] zou de 'pré-inscription' (zie bijlage) hebben geregeld.

Betrokkene geeft aan dat de school normaal gezien moet instaan voor het kot, waar betrokkene zou moeten verblijven.

Betrokkene overhandigt ons een tenlastenneming van een Portugese onderdaan die woonachtig is in Luxemburg (zie bijlage)

De genaamde [F. R.] zou haar naar eigen zeggen staan opwachten op de luchthaven. Betrokkene heeft 2 stukken ingecheckte bagage."

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij bij haar interpellatie op de luchthaven van Zaventem in het bezit was van haar visum, haar attest van voorinschrijving aan de Ifcad van 16 januari 2020 en haar tenlastenneming. Het attest van voorinschrijving aan het Ifcad stipuleert uitdrukkelijk dat de verzoekende partij een voorbereidende cursus Frans gaat volgen aan hun onderwijsinstelling om het daarop volgend academiejaar de opleiding "internationale ontwikkelingssamenwerking" te volgen. De lessen lopen van 1 september 2020 tot 30 juni 2020.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische diplomatieke post te Yaoundé (Kameroen) op 31 juli 2020 de visumaanvraag student van de verzoekende partij overgemaakt heeft. Uit het overdrachtsformulier blijkt dat de volgende documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden bezorgd: de tenlastenneming (bijlage 32), betaling van de administratieve kost, attest van inschrijving aan de Ifcad voor een cursus Frans, de vragenlijst 'student', academische documenten waaronder attest van gelijkwaardigheid van het diploma en de diploma's, medisch attest van 22 juli 2020, een gelegaliseerd blanco strafblad en een motivatiebrief. De overdracht van deze documenten gaat gepaard met een negatief advies van "campus Belgique". Op basis van al deze documenten waaronder de vragenlijst student beslist de gemachtigde ambtenaar om op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet op 28 oktober 2020 een visum aan de verzoekende partij uit te reiken omwille van haar studies aan het Ifcad-cursus Frans. Dit blijkt uit het "formulaire de décision Visa étudiant" van 28 oktober 2020 waarop ook de naam van de gemachtigde ambtenaar vermeld wordt. Het visum werd dus niet ambtshalve uitgereikt door de diplomatieke post zoals in de interne nota van 2 november 2020 vermeld wordt, maar werd gevalideerd door de gemachtigde ambtenaar. Gelet op het negatief advies van "campus Belgique", kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat het visum na een grondige analyse van de documenten en het studieproject waarvoor het visum werd aangevraagd, uitgereikt werd.

Ter terechtzitting wordt de verwerende partij erop gewezen dat de documenten die op het overdrachtsformulier van de ambassade vermeld worden zich niet in het administratief dossier bevinden. Bijgevolg kan de Raad geen kennis nemen van de 'vragenlijst student' en de overige documenten waarop de dienst 'lang verblijf' van de verwerende partij zich gesteund heeft om de afgifte van de visum lang verblijf te valideren. Aangezien het de Belgische overheid waaronder de gespecialiseerde afdeling van de verwerende partij is die de oorspronkelijke visumaanvraag behandelt heeft, kan ervan uitgegaan worden dat de verwerende partij kennis had van deze stukken op het

moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Bij het nemen van de bestreden beslissing, kan hier geen abstractie van gemaakt worden.

Het is inderdaad zo dat uit het attest van de voorinschrijving van 16 januari 2020 blijkt dat de verzoekende partij verondersteld werd om de lessen aan te vangen op 1 september 2020. Het huidige certificaat van voorinschrijving stipuleert uitdrukkelijk dat het slechts geldig is voor het vermelde schooljaar 2020-2021 en het zijn gevolgen verliest indien het visum niet wordt afgegeven of indien het wordt afgegeven na de eerste dag van de hierboven vermelde lessen. *In casu*, heeft de verwerende partij pas op 28 oktober 2020 een visum op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij uitgereikt, terwijl het attest van voorinschrijving van 16 januari 2020 reeds vervallen was, want het academiejaar was reeds begonnen. Daar de Raad niet over de stukken van de oorspronkelijke visumaanvraag beschikt, blijkt niet over welke informatie de verwerende partij precies beschikte om toch nog op 28 oktober 2020 het visum uit te reiken. Het administratief dossier bevat eveneens een tweede attest van voorschrijving dat op 2 november 2020 uitgereikt werd en refereert aan het attest van 16 januari 2020. Dit attest geeft aan dat de verzoekende partij de cursus Frans kan volgen van 16 november 2020 tot 30 juni 2021 als voorbereiding op de cursus internationale ontwikkelingssamenwerking. Dit attest werd door de onderwijsinstelling zelf naar de verwerende partij gemaïld op 3 november 2020. Dit attest werd opnieuw op 4 november 2020 door de advocaat van de verzoekende partij aan de verwerende partij bezorgd.

Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook een e-mail van 5 november 2020 toe van de onderwijsinstelling zelf, waarin de onderwijsinstelling verklaart dat ze aan de verzoekende partij een attest hebben overgemaakt waarin ze verklaren dat ze haar verwachten en dat ze zich ten laatste op 16 november 2020 bij hen dient aan te bieden voor een voorbereidende cursus Frans. In deze e-mail wordt ook uiteengezet waarom een cursus Frans noodzakelijk is in voorbereiding van de aanvang van haar studies 'internationale ontwikkelingssamenwerking'. In dit schrijven geeft de onderwijsinstelling aan dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing door de verwerende partij niet gecontacteerd werden. Indien dit het geval was geweest, dan hadden ze onmiddellijk het attest naar hen doorgestuurd. Al deze informatie, die weliswaar dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, toont aan dat de onderwijsinstelling de voorwaarden van het attest van voorinschrijving nog naleeft. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom de Belgische overheid op 2 november 2020 plots meende dat de verzoekende partij niet meer aan voormelde onderwijsinstelling de geplande cursus kon volgen, terwijl ze op 28 oktober 2020 net omwille hiervan een visum lang verblijf - studies uitgereikt heeft. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de grensbeambte voor het nemen van de bestreden beslissing zelf onderzocht heeft of de verzoekende partij nog aan voormelde onderwijsinstelling kon starten nu de Belgische overheid haar slechts op 28 oktober 2020 een visum lang verblijf - studies uitgereikt heeft. Immers, zoals reeds gesteld, is de overheid ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet weet waar ze gaat verblijven, maar dat dit op een kot zal zijn en dat de instelling aan dewelke ze zou studeren dit voor haar moet regelen. Doordat de oorspronkelijke visumaanvraag niet aan het administratief dossier toegevoegd werd, kan de Raad niet nagaan of deze verklaringen van de verzoekende partij in strijd zou zijn met de informatie die de verzoekende partij bij het indienen van haar visumaanvraag heeft meegedeeld. Uit de brief van de federale ombudsman blijkt dat de onderwijsinstelling na het nemen van de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met de verwerende partij om uit te leggen dat ze hun studenten hierbij begeleiden bij hun aankomst in België. Daarenboven wordt dit ook reeds bevestigd in de e-mail van 3 november 2020 die de onderwijsinstelling naar de verwerende partij gestuurd heeft. In het licht van deze informatie, blijkt dat de verzoekende partij aan de grenspolitie terecht verklaard heeft dat ze op een kot zal verblijven, maar momenteel niet weet waar.

Op het eerste gezicht moet dan ook worden vastgesteld dat de verwerende partij met betrekking tot deze aspecten van de bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek heeft betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *"Ze kan geen gedetailleerde informatie verschaffen omtrent de geplande studies, aangezien alles voor haar werd geregeld door een zekere [F. R.]"*. Uit het administratief dossier kan niet opgemaakt worden welke vragen aan de verzoekende partij gesteld werden, welke precieze antwoorden ze gegeven heeft of welke informatie ze niet kon geven. Ook blijkt niet wat de verwerende partij bedoelt met "gedetailleerde informatie". Daarenboven werd ze voor de

afgifte van haar visum ook uitgebreid gehoord omtrent haar studieproject en uiteindelijk werd haar een visum op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet uitgereikt. Er blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier in welke mate haar antwoorden verschillend waren van haar eerder gegeven antwoorden. Ter terechtzitting kan de verwerende partij ook niet verder uiteenzetten welke vragen aan de verzoekende partij werden gesteld en wat ze geantwoord heeft. In het licht van de uitgebreide procedure die aan de afgifte van het *in casu* uitgereikte visum-student, voldoet een dergelijke algemene en vage motivering in de bestreden beslissing niet. Dat de verzoekende partij zich door derden heeft laten bijstaan in de contactname met de onderwijsinstelling is op zich niet voldoende om te oordelen dat ze het doel van haar verblijf niet kan staven, gelet op de procedure die aan de afgifte van het visum lang verblijf –studies voorafgegaan is.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat “Op basis van de vergaarde informatie is er een sterk vermoeden dat betrokkene haar Belgisch D-visum voor studies misbruikt om feitelijk in het kader van een gezinshereniging naar België af te reizen.” Het is slechts bij nazicht van het administratief dossier dat blijkt dat het kind van de verzoekende partij reeds in België verblijft bij de vader. Volgens de verklaringen van de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting verblijft het kind van de verzoekende partij sinds 2018 in navolging van de gezinsherenigingsprocedure bij haar vader, die erkend vluchteling is in België. Uit de brief van de federale ombudsman van 4 november 2020 blijkt dat de vader van het kind als vluchteling werd erkend daar hij een risico op vervolging heeft omwille van zijn homoseksualiteit, doch reeds in zijn verzoek om internationaal bescherming melding van het bestaan van zijn kind had gemaakt. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verwerende partij dat ze geen elementen heeft om deze gegevens te betwisten. Vooreerst is het op zich onvoldoende om *in casu* het doel en de omstandigheden van verzoekende partij haar verblijf in vraag te stellen omwille van het gegeven dat haar kind in België verblijft, daar dit immers niet uitsluit zij ook werkelijk in België wenst te studeren. Voorts heeft de verzoekende partij nooit een visum gezinshereniging aangevraagd of niet gepoogd om op illegale wijze het grondgebied te betreden. Ook heeft ze de grenspolitie meegedeeld dat haar kind in België verblijft. Zoals blijkt uit het administratief dossier is het de eerste keer dat ze het Schengengrondgebied betreedt. Het feit dat haar kind in België verblijft toont aan dat de verzoekende partij nog bijkomende redenen had om in België te studeren, maar sluit niet uit dat zij ook werkelijk in België wenst te studeren. Daarenboven is de duur van haar visum verbonden met haar studies in België en niet met haar kind dat hier verblijft. Bijgevolg dient de verzoekende partij het grondgebied te verlaten indien ze niet meer voldoet aan de voorwaarden van de afgifte van haar visum en kan haar verblijf eveneens op grond van artikel 61 van de Vreemdelingenwet beëindigd worden. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij eveneens verantwoordelijk was voor de afgifte van het visum aan het kind met het oog op gezinshereniging met haar vader die erkend vluchteling is, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat de verwerende partij ook reeds bij de afgifte van het visum student aan de verzoekende partij op de hoogte was dat haar kind in België verblijft. Zoals de verwerende partij zelf aangeeft in het administratief dossier was deze informatie vermeld in het “RRN”.

Betreffende het attest van tenlasteneming van een Portugese onderdaan die woonachtig is in Luxemburg, wijst de Raad erop dat dit attest niet in het administratief dossier opgenomen is. De Raad kan niet nagaan of de verwerende partij oorspronkelijk bij de afgifte van het visum type D kennis had van dit attest van tenlasteneming.

De Raad herinnert eraan dat eenmaal de verwerende partij in een bepaalde zaak een opportuniteitsoordeel gemaakt heeft, mag de overheid niet zomaar in een latere beslissing in dezelfde zaak, een tegenovergestelde opvatting als grondslag voor de nieuwe beslissing nemen, *in casu* de beslissing tot terugdrijving, tenzij uit de motivering blijkt op welke gronden de overheid van opvatting veranderd is (cfr. Rvs 21 november 2003, nr. 125.583; RvS 24 juni 2010, nr. 205.694). De Raad erkent dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling van toegang tot het grondgebied op grond van artikel 3 de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst hij erop dat de verwerende partij aan de rechtsonderhorige – *in casu* de verzoekende partij – wel op afdoende wijze dient te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en op basis van welke elementen zij nu precies van mening is waarom de verzoekende partij niet (meer) voldoet aan de voorwaarden op grond waarvan haar een visum lang verblijf-studies werd uitgereikt door dezelfde overheid. Deze motieven moeten precies, concreet en nauwkeurig in de bestreden beslissing worden vermeld. *Prima facie*, blijkt dit *in casu* niet het geval te zijn zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* aangenomen. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.3.5. Het middel is ernstig. Derhalve is aan de tweede voorwaarde voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

2.4.2. De verzoekende partij betoogt ter zake dat zij door de bestreden beslissing een academiejaar zal verliezen. Verder verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak om haar standpunt, dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou riskeren, te ondersteunen.

2.4.3. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het gegeven dat de lessen op 1 september 2020 gestart zijn en dat zij geen bewijs bijbrengt dat zij de onderwijsinstelling op de hoogte gebracht heeft dat zij nog geen visum had ontvangen, noch dat zij toestemming van Ifcad gekregen heeft om de studies later aan te vangen. Voorts stelt de verwerende partij dat het slechts een financieel nadeel betreft, dat niet moeilijk te herstellen is.

2.4.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij abstractie lijkt te maken van het attest van 2 november 2020 van Ifcad. Het administratief dossier bevat eveneens een tweede attest van voorschrijving dat op 2 november 2020 uitgereikt werd en refereert aan het attest van 16 januari 2020. Dit attest geeft aan dat de verzoekende partij de cursus Frans kan volgen van 16 november 2020 tot 30 juni 2021 als voorbereiding op de cursus internationale ontwikkelingssamenwerking. Dit attest werd door de onderwijsinstelling zelf naar de verwerende partij gemaild op 3 november 2020. Dit attest werd opnieuw op 4 november 2020 door de advocaat van de verzoekende partij aan de verwerende partij bezorgd. In de gegeven omstandigheden ziet ieder redelijk denkend mens in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk, temeer nu zij niet kan worden gevolgd waar zij vasthoudt aan de wettigheid van de bestreden beslissing: uit de beoordeling van het middel blijkt immers dat het ernstig is. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aannemelijk gemaakt.

2.4.5. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve wettelijke voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht, of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 november 2020 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS